

Bazen kazanmak için kaybetmek gerekir

Kulağı kirişte olan biri gibi bekliyorum uykuyu. Bütün geceyi, sağlıklı bir insanın gerçek uykuya dalmadan önce kısa bir süre yaşadığı uyur uyanıklık durumunda geçiriyorum. Uykusuz geçen gecelerin yedincisi. Tek başına yenen lezzetsiz akşam yemeğinden sonra – kereviz ve brokoli; sözde kanseri önleyici antioksidanlar, tüm hücrelerime yayılmaya başlamış kanserin nesine iyi gelecekseler!- günlük gazetelere göz gezdirme-dürtülerini kontrol edemeyen bir toplum oluyoruz. Hep birlikte çıldırıyoruz-haberler ve ele alınış yöntemleri pek iç açıcı değil. Ekranda hızla değişen kanallar bol bol ölüm haberi eşliğinde soslandırılmış, yoğunluk trafik kazaları araya serpiştirilmiş kanser vakalarını saymazsak eğer. Paul Newman’da kanserden ölmüş. Bir saat öncesine kadar, hiç kımıltısız Meksika Sınırı’nı izledim. İlginç bir üçlü. Doğallık taklit edilemez. Bu çocuklarda gerçek olan bir şeyler var. Bir kaç haftadır keyifle onları seyrediyorum. Cuma günleri saat 22.00’ı iple çekmeye başladım. Geriye kaç hayırlı Cuma’m kaldıysa... Sanırım Selahattin Yusuf bir yazardan aktardı zira o sırada kortizonlu ilaçlarımı alma saatim gelmişti. “140 kelimeyle konuşan biri ancak kavga edebilir. 1.700 kelimeyle konuşanın kavgadan önce yapacağı çok şey vardır.” İşte koskoca bir yaşam bu cümlelerin içinde saklı.

Halen uykum yok çıldırmak üzereyim. Üstüme örttüğüm yeşil battaniyenin otuz yıldır değişmeyen kokusu geliyor burnuma. Dövüş Kulübü filminin kahramanı gibiyim hem uyuyamıyorum hem de tüm günümü kanserli hastalarla geçiriyorum Tek fark ben rol yapmıyorum. Yine elimde kitabım gözlerimi tavana dikmiş metabolik faaliyetlerimin sonlanacağı güne doğru emin adımlarla yaklaştığımın farkındayım. Üç hafta önce aldım haberi Nöroşirurji uzmanından, Beyin sapı gliomu ya da glioma. MR’ da küçücük bir nokta. Her şey çift görme şikâyetiyle başladı. Teşhis konduğunda Seattle’daydım. Apar topar Baba ocağına döndüm. Son iki haftadır rahmetli Babamın evindeyim. Filler gibi, öleceklerini anlayınca doğdukları yere dönüp ayakta ölmek için sanırım. “National Geographic’in” yalancısıyım.

Eskiden “yüzünüz ne güzel” derlerdi artık “damarlarınız ne güzel” diyorlar. Ağız kuruluğu ve çarpıntı giderek artıyor. Beraberinde de gittikçe daha güçlü dozlar yazılıyor yeşil reçeteye. En büyük korkum tuvalete gidememek ve altımın bağlanması. Burundan verilmeye başlanacak sıvı gıdalar da cabası. Bir süre sonra ışın tedavisine başlanacak. Kafam pek yatmadıysa da şansımı deneyeceğim ama kemoterapiyi hiç mi hiç düşünmüyorum. Berber koltuğuna oturduğum da aynada gördüğüm görüntü giderek yabancılaşacak bana. Yeterince kitap okudum mu bu yaşamda? Halen Ahmet Hamdi Tanpınar’ın “Saatleri Ayarlama Enstitüsü’nü” okuyabilmiş değilim ki...

Dün hastaneden çıktıktan sonra deniz kıyısında güzel bir yerde kahvaltı edecekken ayaklarım beni Eşim, Annem ve Babamın koyun koyuna, yattığı, toplamına yaşam dediğimiz her şeyin sonlandığı kabristana götürdü. Mezarlarını yapraklardan, otlardan temizledim. Üçü de bir arama motorunda isimleri çıkmayacak da olsalar yine de harika insanlardılar. Gözüm ister istemez babam tarafından satın alınmış boş mezar yerine takıldı. Birkaç ay sonra ben de aralarında olacağım tuhaf bir duygu. Hem onları çok özliyorum hem de ölmek istemiyorum.

Yıllar önce Seattle’da oldu, ne olduysa... Ben bir spor okulunda –oğlumun da okuduğu okul– eğitimlik yapıyordum. Oğlumun mezuniyeti için babam ve annemi de çağırmiştık. Aynı okulda görevli olduğum için benim mezuniyet töreniyle ilgili olarak okulda hazırlık yaptığım saatlerde... Anlatırken tıkanıyorum... Eşim, otomobili kullanıyormuş. Oğlum onun yanındaki koltuktaymış. Annem ve babamda arka koltukta. Alkollü bir kamyon sürücüsü otomobile çarpmış ve otomobili metrelerce sürüklemiş. Eşim, annem, babam aynı kazada öldüler.

Oğlum günlerce komada yattıktan sonra sağ bacağı dizinin altından kesilmek suretiyle hayata döndürülebildi. Haftalarca annesinin öldüğünü söyleyemedik. Uzun süre psikiyatristlere götürdük. Travmayı atlatabilmesi hayli vakit aldı. Onu yaşama bağlayan tek şey spor oldu. Hatta spor sayesinde burs bile kazandı. Şimdi hastalandığımı bilmiyor. Aylardır hazırlandığı Seattle Engelliler Oyunları'na katılıp, iyi bir derece alacağını tahmin ediyorum. Hatta bana, "Baba, bu yarışı annem için kazanacağım," dedi, hem de yüzünü buruşturmadan.

Mezarlıktan ayrılma vaktim gelmişti ama sırayla yakınlarda ki mezar taşlarını okudum. Orada yatanların nasıl bir yaşam sürmüş olabileceklerini düşündüm. Babamın mezarının hemen çaprazında 2004 yılında vefat eden Cem Karaca'nın da mezarı gözüme ilişti. Mezarlığın ortalarında bir yerde daha yeni kazılmış bir mezar daha vardı. Mezarın içine baktım. Öyle sessizdi ki, dünya bizden öyle uzak görünüyordu ki. Sonra sanki hiçbir şey yokmuş gibi Kabataş'a inip Fındıklı Parkı'nda İstanbul simidini ağız dolusu kopararak, İzmir tulumu eşliğinde yedim. Yanında ince belli bardakta şekersiz demli çay içmeyi de ihmal etmeden. Boğazımdan geçen her yudum çay otuz yıldır hırpalanan ruhumu yumuşatmış olmalı... Dönüşün Mısır Çarşısı'ndan hünnap, ihlamur, taze zencefil, karanfil, tarçın, taze kekik ve kuşburnu aldım. Akşamları uyumadan bu karışımı cezvede kaynatıp içmek gerginliğimi azaltıyor. İstanbul'a geldiğimden beri hastanede ki rutin tedaviden sonra günlerimi İstanbul'un deniz kıyısında bulunan farklı semtlerinde uzun yürüyüşler yaparak geçiriyorum. Kâh Moda'dan Kadıköy rıhtımına inen dar sokaklarda ve gözüme kestirdiğim eski binaların zihnimde açtığı koridorlarda ağır ağır yürüyerek kâh Bebek sırtlarında kızılımsı akşam Güneş'ini çay eşliğinde batırırken... Bu arada haftaya Salı Burgazada'ya da gitmeliyim. Sait Faik'in evini son bir kez daha görmeden olmaz. Cuma'da Hıdiv Kasrı'na... Vakıt azalıyor. Bu kadar koşuşturmanın sonunda akşamları eve son derece yorgun dönüyorum elbette ki ama evde yatarak ölümü bekleyemeyeceğim. Bir saat kadar kestirdikten sonra genellikle DVD izliyorum. Yine de eski Betamax'ları aramıyor değilim. Son olarak izlediğim üç filmi de beğendim. Türk filmi Sonbahar, Ecnebi film olarak da Barbarların İstilas ve Jack Nicholson ile Morgan Freeman'ın başrolünü paylaştığı "Şimdi ya da Asla" Bu aralar tüm yönetmenler benim için film çevirtmiş sanki. Tüm karakterler ölümcül bir hastalıkla mücadele ediyor ve sonunda da kefeni yırtan olamıyor pek tabii olarak. Henüz babamın emektar gramfonunda dinleyebilecek vaktim olmadı ama DVD'leri aldığım Beyoğlu'nda ki dükkândan üç plak da satın aldım. Münir Nurettin Selçuk'tan Aziz İstanbul ve Rindlerin Akşamı (Dönülmez Akşamın Ufkundayız) Cem Karaca'dan Tamirci Çırağı ve Neşet Ertaş'tan Kendim Ettim Kendim Buldum.

Geçen hafta Çarşamba günü kızım Ayşe, damadımın da hekim olarak görev yaptığı Zeynep Kamil Kadın ve Çocuk Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde doğum yaptı. Yine kendisine benzeyen hokka burunlu bir kızı oldu. Hamilelik sürecinde keyfi kaçmasın, sağlığı olumsuz etkilenmesin diye hastalığımdan ona söz etmedim kronik migren dedim geçtim. Rolümü de iyi oynadım hani. Torunuma vefat eden eşimin adını koydular. Elif, kulağa ne kadar da hoş geliyor "Eliff..." O kadar Avrupalılar da eğitim gördüm Frenk kültürüyle içli dışlı oldum ama yine de eskiye vefa duygulandırıyor insanı. İnsan yaşlandıkça daha mı gelenekçi oluyor ne? Torunumu kucağıma almak kendimi bir tuhaf hissettirdi. İnanın kızımın doğumundakinden bile daha çok sevindim. Öyle güzel kokuyor ki küçük Elif. Onun büyümesini göremeyecek de olsam yaşamlarımızın küçücük bir bölümünün bile kesişiyor olması tarif edilemez bir mutluluk. Tam torunumu göğsüme bastırılmışım ki Pencereden karşı kaldırımında ki Karacahmet Mezarlığı gözüme ilişti. Doğum odasında ki meraklı kalabalığa şu bilinen tarihi hikâyeyi aktardım. Mısır Valisi Kavalalı Mehmet Ali Paşa'nın en küçük kızı (üçüncü kızı) Zeynep uzun süre eşi Sadrazam Yusuf Kâmil Paşa'nın Saray'ın izniyle yanına gelmesini bekler. Yıllar sonra Saray bu duruma kayıtsız kalamaz ve gelmesine izin verir. Çiftin çocukları olmaz. Tüm çocukların kendilerinin olduğunu düşünürler. Mezarları

hastanenin bahçesinde. Hastaneye gelenler Zeynep Kamil Türbesini ve karşıda ki Karacahmet Mezarlığı'nı görürler. Doğum ve Ölüm hep yan yana, hep iç içe... Buradan karşı kaldırıma geçinceye kadar ne zorluklar çekiyoruz....

Bu akşam oğlumun yanında olabilmek için neler vermezdim. Maalesef sağlık durumum buna izin verecek durumda değil. Akşam olmasını iple çekiyorum. Uydu marifetiyle televizyon karşısına geçip 100 metre koşusunu izleyeceğim. Bol şans oğlum, kalbim ve beynim seninle...

Ertesi günkü gazetelerin spor sayfalarında küçücük bir haber dikkat çekiyordu:

“Seattle’da her sene Özel Özürlüler Olimpiyatları düzenleniyor. Maalesef ülkemizde zaman zaman duvarlara asılan pankartlar ve kişisel girişimler dışında özürlüler için yapılmış pek de bir şeye rastlayamazsınız.

Dün akşam Seattle’da sekiz zihinsel ve bedensel engelli 100 metre yarışı için başlama çizgisine dizildiler. İçlerinde özel bastonu ile neredeyse normal yürüyüş hızında bile yürüyemeyen katılımcılar vardı. Başlama işareti verilince, hepsi birlikte koşmaya başladılar, bir hamlede başlamadılar belki ama yarışı bitirmek ve kazanmak için son derece istekliyidiler. Yarışa başlar başlamaz içlerinden genç bir delikanlı tökezleyip yere düştü ve hem can acısından hem de geride kalmanın verdiği üzüntüden avazı çıktığı kadar ağlamaya başladı. Diğer sekiz kişi oğlanın ağlamasını duydular. Yavaşladılar ve geriye baktılar. Sonra hepsi yönlerini değiştirdiler ve geriye döndüler, oğlanın yanına geldiler. İşte o an tribündeki tüm insanların gözlerini yaşartan bir olay yaşandı. Ağlama sesini duyan diğer sekiz yarışmacı yavaşlayıp geriye baktılar. Sonra hep birlikte geriye dönüp yerdeki arkadaşlarının yanına geldiler. İçlerinden down sendromlu olan bir kız eğilip onu yanağından öptü ve ayağa kaldırdı. Etrafına bakıp gülerek “Bu onun daha iyi olmasını sağlar,” dedi. Sonra dokuzu birden kol kola girerek bitiş çizgisine doğru hep birlikte yürüdüler. Tribündeki herkes ayağa kalkıp elleri acıyana kadar, dakikalarca onları alkışladılar. O gün orada bulunanlar belki de hayatlarının en güzel dersini almışlardı. Başkasının kazanmasına yardım edersen sen de kazanırsın.

Siz de bir engellinin hayatında fark yaratabilirsiniz.”

